

NEJCHLADNĚJŠÍ
DÍVKA
VE MĚSTĚ CHLADU

HOLLY BLACKOVÁ

**NEJCHLADNĚJŠÍ DÍVKA
VE MĚSTĚ CHLADU**

The Coldest Girl in Coldtown
Copyright © 2013 by Holly Black
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Magdaléna Musichina, 2021"
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1563-3 (pdf)

HOLLY BLACKOVÁ

NEJCHLADNĚJŠÍ
DÍVKA
VE MĚSTĚ
CHLADU

*Věnováno Stevu Bermanovi, který mi vyprávěl příběh,
jenž byl inspirací pro tuto knihu.*

KAPITOLA PRVNÍ

Nic krásnějšího nemůže nastat nežli smrt.

Walt Whitman

Když se Tana probudila, ležela ve vaně. Nohy měla skrčené a tvář se opírala o chladný kov kohoutku. Pomalu z něj kapala voda, která se jí na rameni vsakovala do látky šatů a zmáčela pár pramenů jejích vlasů. Kromě toho byla ale úplně suchá, za což byla vděčná. Krk měla ztuhlý, ramena ji bolela. Zmateně vzhlédla ke stropu. Rozrůstající se plíseň na něm tvořila prapodivné obrazce, podobné těm z Rorschachova testu. Chvíli si připadala naprosto dezorientovaná. Pak rukama přešla po lesklém smaltovaném povrchu vany, zvedla se na kolena a odtáhla závěs.

Umyvadlo bylo plné plastových kelímků, láhví od piva a zmuchlaných papírových ručníků. Okénkem nad toaletou se dovnitř vlévalo jasné, hřejivé sluneční světlo pozdního léta. Narušovaly ho jen stíny vrhané houpajícím se svazkem česneku, který byl nad oknem pověšený.

Večírek. Jasně. Byla na večíрку. Trochu se jí zatočila hlava, rukou se zachytila za plastový závěs, aby neztratila rovnováhu, a z tyče, která ho držela, se pod její vahou utrhly tři kroužky. Ve spáncích jí tepalo.

Vybavovala si, jak se chystala, nasazovala si tenké kovo-
vé náramky, které jí ještě stále cinkaly na zápěstí, kdyko-
li se pohnula, a obouvala temně červené boty s železnou
špičkou, které trvalo věčnost zavázat a které jí teď z ně-
jakého důvodu na nohou chyběly. Vybavovala si, jak své
modré oči malovala třpytivě černými linkami a jak pro
šťěstí políbila zrcadlo. Ale potom začaly její vzpomínky
být tak trochu rozmazané.

Konečně se Taně podařilo vylézt z vany, doklopýtala
k umyvadlu a opláchla si obličej vodou. Make-up měla roz-
teklý, rtěnku rozmazanou po tváři a řasenka se jí rozpíjela
kolem očí. Krátké bílé šaty, které si vypůjčila z šatníku své
matky, byly natržené. Její černé vlasy byly tak zacuchané,
že vypadaly hrozně, i když se pokusila uhladit je rukou.
Vypadala jako nějaký prostopášný mim.

Popravdě si byla celkem jistá, že skončila v koupelně,
protože se vyhýbala svému ex, Aidanovi, a jeho nové hol-
ce. Předtím hráli hru, která se jmenovala Paní nebo tygr,
v níž se házelo mincí a sázelo se na to, která strana pad-
ne – jestli hlava (paní), nebo orel (tygr). Když jste si vsa-
dili špatně, museli jste vypít panáka. Potom následovala
spousta tancování a dalšího upíjení z láhve whisky. Aidan
se snažil Tanu přesvědčit, aby políbila jeho novou otrá-
veně se tvářící blondatou přítelkyni, jež měla kolem krku
pověšený psí obojek, který našla ve vstupní hale. Tvrdil,
že by to bylo jako zatmění Slunce a Měsíce na obloze,
spojení světla a temnoty. *Jo, zatmění slunce a měsíce v tvých
kalhotách*, řekla mu Tana, ale on na ni stále neúnavně tla-
čil. Whisky jí zatemňovala myšlenky, kůži měla pokrytou
perličkami potu a postupně ji začínala naplňovat nebez-
pečně povědomá lehkovážnost. Aidanovi s tou jeho tváří

zlovolného andílka bylo vždycky těžké odporovat. A co hůř, on o tom věděl.

Tana s povzdechem otevřela dveře koupelny – ani nebyly zamknuté, takže lidé mohli dovnitř a ven celou noc, zatímco ona byla přímo tam, za závěsem. Jak ponižující. Vyšla na chodbu a do nosu ji uhodila vůně rozlitého piva smíchaná ještě s nějakou jinou, kovově nasládlou vůní. Ve vedlejším pokoji byla zapnutá televize, a jak se blížila ke kuchyni, slyšela tlumený hlas reportéra ze zpráv. Lanceovým rodičům nevadilo, že jejich syn u nich na chatě pořádá celonoční večírky, takže to dělal skoro každý víkend. Dveře se za soumraku zamkly a zůstaly tak až do svítání. Tana už byla na spoustě takových večírků a rána po nich bývala typicky chaotická, všichni na sebe pokřikovali, sprchovali se, dělali kávu a snažili se v kuchyni najít něco málo k snídani.

Před oběma malými koupelnami stávala fronta a lidé bušili na dveře, když jste byli uvnitř moc dlouho. Všem se chtělo na záchod, chtěli se vysprchovat a převléct. Takový shon by ji přece vzbudil.

Ale jestli to opravdu všechno prospala a ostatní už byli pryč, určitě se jí teď někde smějí. Vtipkují o tom, jak vytuhla ve vaně, a o tom, co všechno v koupelně dělali, zatímco tam spala. Navíc mohlo někoho taky napadnout pořídít pár fotek. Už před sebou živě viděla, jak to bude muset dokola a dokola poslouchat, až začne škola. Aspoň že jí nikdo nepřikreslil lihovkou knírek.

Kdyby s ní na párty byla Pauline, nic z tohohle by se nestalo. Když se Tana opila s ní, většinou si zalezly pod velký jídelní stůl, stulily se jedna ke druhé jako lišky v noře a žádný kluk na světě, dokonce ani Aidan, nebyl dost

odvážný, aby se postavil do cesty Paulinině jazyku, ostrému jako břitva. Jenže Pauline byla na divadelním táboře a Tana se nudila, takže se rozhodla jít na večírek sama.

V kuchyni nikdo nebyl, na lince stály louže rozlitého alkoholu a oranžové sodovky, ve kterých se rozpíjely polámané chipsy. Tana se zrovna natahovala pro konvici na kávu, když přejela pohledem přes černobílé kuchyňské linoleum a těsně za dveřmi do obýváku uviděla ruku, jejíž prsty byly roztažené, jako by patřily spícímu člověku. Ulevilo se jí. Ostatní ještě nebyli vzhůru – to bylo celé. Možná se probudila ze všech nejdřív – ačkoli, když pomyslela na paprsky slunce, které proudily oknem do koupelny, zdálo se, že slunce už je dost vysoko na obloze.

Znovu se na ruku zadívala. Když se na ni zaměřila, připadala jí najednou zvláštěně bledá, lůžka nehtů byla namodralá. Tanino srdce se rozbušilo, její tělo zareagovalo ještě dříve, než jí to doopravdy došlo. Pomalu položila konvici zpátky na linku a přiměla se ostražitě přejít kuchyň až k prahu do obýváku.

Musela se ovládat, aby nevykřikla.

Světle hnědý koberec byl pokrytý změtí tmavých cákanců zaschlé krve, vypadalo to jako nějaký morbidní obraz od Jacksona Pollocka. Krvavé šmouhy byly i na stěnách, rudé otisky dlaní rozmazané po béžové omítce. A pak tu byla těla. Desítky těl. Těla lidí, které vídala každý den snad už od školky, lidí, se kterými si hrávala, kvůli kterým plakala a které líbala. Všichni tu leželi v nepřírozených polohách, bledí a studení, s očima slepě vytřeštěnými jako panenky ve výloze obchodu.

Ruka u Taniny nohy patřila Imogen, hezké, baculaté dívce s růžově nabarvenými vlasy, která se příští rok plánovala přihlásit na uměleckou školu. Rty měla lehce rozevřené

a dlouhé tmavě modré šaty se jí vyhrnuly tak, že teď odhalovaly její stehna. Vypadlo to, že ji smrt zaskočila, když se snažila odplazit pryč, jednu ruku měla nataženou před sebe a druhou svírala kus koberce. Tana o kousek ustoupila, ale pak si dodala odvalu do krvavého pokoje vejít.

Joan, Ilaina a Otta ležely na jedné hromadě. Zrovna se vrátily z letního tábora pro roztleskávačky a hned na začátku večírku, ještě před setměním, ostatním venku na terase předvedly sérii přemetů. Zaslá krev se jim jako rez usadila na oblečení, barvila jim vlasy, drobné kapky tečkovaly jejich tváře jako pihy. Oči měly stále otevřené, slepě hleděly do prázdna.

Lancea našla na gauči, seděl mezi nějakou dívkou a klukem s rukama položenýma na jejich ramenou. Všichni tři měli na krku krvavé kousance. Stály před nimi láhve piva, jako by ještě stále byli na večírku. Jako by měly jejich bledé, namodralé rty každou chvíli vyslovit její jméno.

Taně se udělalo mdlo. Celá místnost jako by se kolem ní otáčela. Svezla se na krví nasáklý koberec a sedla si, tlukot jejího srdce byl čím dál tím zběsilejší. Na televizní obrazovce někdo zrovna spokojeně čistil žulovou kuchyňskou linku čističem v oranžovém rozprašovači, zatímco vedle u stolu jedlo potměšile se usmívající dítě chleba s džemem.

Všimla si, že jedno z oken je otevřené a se záclonou si pohrává vítr. Uvnitř se muselo udělat horko, všichni se v malém domku potili a osvěžující chladný vzduch zvenku byl až příliš lákavý. A pak, když už bylo okno otevřené, bylo snadné zapomenout ho zase zavřít. Nad každým oknem přece visel česnek a parapety byly pokropené svěcenou vodou. Takové věci se stávaly daleko, v Evropě, na místech, jako je Belgie, kde se to upíry jen hemží a obchody

neotvírají, dokud se nerozední. Ale ne tady. Ne v Tanině městě, kde už více než pět let nezaznamenali jediný útok.

A přesto se to stalo. Okno zůstalo otevřené do noci a dovnitř jím proklouzl upír.

Měla by najít svůj telefon a zavolat – zavolat někoho. Ne svého otce, ten by si s tímhle v žádném případě nemohl vědět rady. Možná policii. Nebo lovce upírů, jako byl Hemlok z televize, ten zavalitý, plešatý bývalý wrestler, co byl pokaždé od hlavy až k patě oblečený v kůži. Ten by věděl, co dělat. Její mladší sestra měla plakát s Hemlokem ve skřínce, hned vedle obrázků zlatovlasého Luciena, jejího oblíbeného upíra z Města chladu. Kdyby se u nich Hemlok ukázal, Pearl by byla nadšená. Konečně by ho mohla požádat o autogram.

Tana se zahihňala. Hned si ale uvědomila, jak je to nemístné, a přiložila si ruku k puse, aby ten zvuk utišila. Před mrtvými lidmi by se člověk neměl smát. Bylo to jako smát se na pohřbu.

Vypoulené, nemrkající oči jejích přátel ji pozorovaly.

V televizi bylo počasí, na tento týden hlásili ojedinělý déšť. Následovala reportáž o burzovním trhu v USA.

Tana si znovu a znovu připomínala, že Pauline na večírku nebyla, a měla z toho neskutečnou, sobeckou radost, za kterou se ani nedokázala stydět, protože i když byli všichni ostatní mrtví, aspoň Pauline byla naživu.

V kapse něčího kabátu na chodbě, daleko od ní, začal zvonit telefon. Jako zvonění byl nastavený remix písničky Tainted Love. Po chvíli zvuk ustal. Pak začaly o dost blíž skoro ve stejnou chvíli vyzvánět dva další mobily, jejich melodie se mísily dohromady v kakofonii zvuků.

Zprávy v televizi skončily a místo nich teď byl na programu sitcom o třech mužích, kteří žijí v bytě společně

s oživlou lebkou sršící vtipem. Neviditelní diváci se smáli pokaždé, když lebka promluvila. Tana si nebyla jistá, jestli je ten seriál opravdový, nebo jestli si ho vymyslela. Čas ubíhal a ona stále seděla v pokoji plném mrtvých těl.

Musíš vstát ze země, říkala si nesmlouvavě. Musíš se zvednout a jít do pokoje pro hosty, kde jsou na posteli naházené všechny kabáty, a hledat, dokud nenajdeš svoji kabelku, boty a klíče od auta. A taky svůj telefon. Ten přece potřebuješ, jestli chceš někomu zavolat.

Musela se zvednout hned – už žádné další sezení.

Uvědomovala si, že pro telefon by možná nemusela tak daleko, nějaký by jistě našla u jednoho z těl, zastrčený v kapse nebo mezi chladnou, mrtvou kůží a krajkou podprsenky. Ale pomýšlení na to, že by měla prohledávat mrtvoly svých přátel, nedokázala snést.

Musíš vstát, říkala si.

Nejistě se postavila na nohy, vydala se ke dveřím a snažila se nevnímat si toho, jak jí zaschlá krev na koberci křupe pod bosýma nohama, ani sílícího zápachu rozkladu, který se začínal šířit vzduchem. Vzpomněla si na něco, co ve druháku probírali ve společenských vědách – učitel jim tehdy vyprávěl o známé razii ve městě Corpus Christi, kdy se texaský guvernér pokusil zavřít místní Město chladu tak, že tam za dne poslal vojáky, aby celé místo zdemolovali s pomocí tanků. Všichni lidé uvnitř, u kterých bylo riziko, že jsou nakažení, byli zastřeleni. Zabili dokonce i starostovu dceru. A zabili také spoustu spících upírů, vyvlekli je ze skrýší a usekli jim hlavy nebo je vystavili spalujícím paprskům slunce. Když padla noc, zbývajícím upírům se podařilo zabít strážce u brány a utéct. Za sebou nechali desítky vysátých a nakažených lidí. Upíři z Corpus Christi jsou stále oblíbeným terčem televizních lovců.

Každý student měl tehdy za úkol téma nějak kreativně zpracovat. Tana vyrobila s pomocí krabice od bot a spousty červené barvy dioráma inspirované novinovým článkem. Byl o třech upírech na útěku z Corpus Christi, kteří se vloupali do domu, všechny uvnitř zabili a pak mezi jejich těly odpočívali, dokud zase nepřišla noc.

Což ji přimělo zamyslet se nad tím, jestli by i v tomhle domě stále mohl být upír. Ten upír, který zmasakroval všechny tyhle lidi. Ten, který ji z nějakého důvodu přehlédl, protože byl až příliš zaujatý krví a řezničinou, než aby se obtěžoval prohledáváním všech skříní a koupelen, než aby odhrnoval každý závěs. Kdyby ji teď ale uslyšel, určitě by svůj omyl napravil.

Srdce jí bušilo jako splašené, jako by jí každým okamžikem mělo vyskočit z hrudi. Každý tep jí připadal jako rána pěstí. Ty hloupá, říkalo její srdce. Hloupá, hloupá, hloupá.

Taně se zatočila hlava, její dech byl přerývaný a plytký. Věděla, že by si měla zase sednout a dát si hlavu mezi kolena – to prý při hyperventilaci pomáhá –, ale věděla i to, že kdyby si sedla, už by nejspíš nikdy nevstala. Místo toho se tedy přiměla zhluboka se nadechnout a pak zase vydechnout, tak pomalu, jak jen dokázala.

Ze všeho nejvíc se jí chtělo vyrazit ven, přes trávník doběhnout k jednomu ze sousedních domů a bušit na dveře, dokud by ji nepustili dovnitř.

Jenže bez bot, telefonu a klíčů od auta by byla v maléru, kdyby tam nikdo nebyl doma. Chata Lanceových rodičů byla daleko od města a za ní se rozprostíral národní park. Mnoho sousedů tu neměli. A Taně bylo jasné, že kdyby jednou vyšla ze dveří, za nic na světě už by se zpátky dovnitř nevrátila.

Byla rozpolcená mezi nutkáním k útěku a touhou schoulit se do klubička, zavřít oči, skrýt hlavu mezi paže a předstírat, že pokud ona nevidí příšeru, příšera nevidí ji. Ani jedno z toho ji ale nezachrání. Musí přemýšlet.

Obývací pokoj zalévalo sluneční světlo prosvítající skrz listy stromů před chatou – světlo pozdního odpoledne, pravda, ale stále to bylo světlo. Držela se té myšlenky. I kdyby bylo ve sklepě plné doupě upírů, nevyšli by – *nemohli* by vyjít ven – dřív, než se setmí. Měla by se prostě držet svého předchozího plánu. Jít do pokoje pro hosty, najít svoje boty, klíče a telefon. Vyjít ven a nasednout do auta. Potom – jediné potom – může klidně začít vyšilovat jako ještě nikdy v životě, všechnu tu paniku vykřičet a třeba i omdlít, jen když to udělá někde daleko odsud, v autě se zavřenými okny a zamčenými dveřmi.

Opatrně a tiše si ze zápěstí sundala všechny lesklé kovové náramky a položila je na koberec, aby o sebe necinkaly, až se bude hýbat.

Když přecházela pokoj tentokrát, byla si až nepříjemně vědomá každého zaskřípání parket, každého vlastního přerývaného nádechu. Představovala si zubatá ústa číhající ve stínech; ledové ruce vyrážející z kuchyňského linolea; nehty zarývající se jí do kotníků, zatímco ji nadlidská síla stahuje dolů do temnoty. Zdálo se jí, že dostat se ke dveřím pokoje pro hosty jí trvalo celou věčnost. Konečně stiskla kliku.

Pak, navzdory svému odhodlání zůstat potichu, šokovaně zalapala po dechu.

Na posteli ležel Aidan. Jeho kotníky a zápěstí byly připoutané k rámu postele provazem a pusu měl přelepenou lepicí páskou, ale byl *naživu*. Chvilí nedokázala dělat nic jiného než na něj překvapeně zírat. Byla v naprostém šoku.

Přes okna někdo nalepil roztrhané černé pytle na odpadky, aby se dovnitř nedostalo denní světlo. A vedle postele, v řetězech a s roubíkem v ústech, mezi kabáty smetenými na podlahu, ležel další kluk. Vlasy měl černé jako tuš. Vzhlédl k ní. Jeho oči byly jako dva rubíny, jasné a rudé.

KAPITOLA DRUHÁ

*Tolik se zdráháme ji přijmout,
a přece je smrt lékem na vše,
co nás trápí.*

Sir Thomas Browne

Když bylo Taně šest let, znala upíry jen jako loutky ze Sezamové ulice, které učily předškoláky počítat, nebo jako kreslené padouchy oblečené v černých pláštích s křiklavě červenou podšívkou. Děti se za ně převlékaly na karneval, v puse neforemné plastové zuby a koutky zamazané višňovým sirupem, jenž měl napodobovat stružky krve.

Ale Caspar Morales to všechno změnil. Za posledních sto let vznikla spousta knih a filmů, které upíry idealizovaly. Bylo jen otázkou času, než si začal opravdový upír idealizovat sám sebe.

Šílený, romantický Caspar se rozhodl, že bude jiný než všichni ti starobylí, konzervativní upíři a že nebude své oběti *zabíjet*. Místo toho je svedl, vypil trochu jejich krve a pak se přesunul jinam, z města do města. Než ho pár starých upírů dostihlo a roztrhalo na kusy, stačil nakazit stovky lidí. A tihle noví upíři, kteří neměli tušení, jak tomu zabránit, zanedlouho nakazili tisíce dalších.

Prvním ohniskem nákazy se v době, kdy bylo Taně sedm, stalo Casparovo rodiště, městečko jménem Springfield ve státě Massachusetts. Springfield byl jen padesát mil od jejího domu, a tak to slyšela z místních zpráv ještě dřív, než z toho byla celostátní událost. Nejdřív se to všem zdálo jen jako hloupý novinářský vtípek. Pak ale začalo ohnisek přibývat, jedno se objevilo v Chicagu, další v San Franciscu a v Las Vegas. Jakási dívka, která se pokusila kousnout krupiéra v kasinu, vzplanula po tom, co ji z něj policie vyvedla ven na denní světlo. Jistého businessmana našli zabarikádovaného v jeho luxusním bytě spolu s mnoha okousanými mrtvolami. Na nábřeží v San Franciscu postávalo nějaké dítě a natahovalo paže ke kolemjdoucím, aby mu pomohli najít ztraceného tatínka, ale jen co se k němu nějaký dobrák sklonil, hbitě mu prokouslo krk. Jedna burleskní tanečnice zapojila hrátky s krví do svých vystoupení a požadovala od návštěvníků, aby před vstupem podepsali, že se účastní na vlastní nebezpečí. Když potom odcházeli, odcházeli neukojitelně hladoví.

Armáda postavila kolem každé části města, kde se nákaza šířila, bariéry. A tak vznikla první Města chladu.

Vampyrismus je problém Ameriky, hlásila BBC. Ale další vlna nákazy zasáhla Hongkong, Jokohamu, pak Marseille, Brecht a Liverpool. Nakonec se začala šířit Evropou jako lavina.

Jako desetiletá Tana jednou pozorovala svou matku, jak se usazená před zrcadlem chystá na večírek ke sběrateli umění, který byl ochotný zapůjčit pár svých kousků její galerii. Měla na sobě úzkou sukni a smaragdově zelenou hedvábnou blůzu, krátké černé vlasy pečlivě nagelované. Zrovna si do uší připínala pár perlových náušnic.

„Ty se nebojíš upírů?“ zeptala se jí Tana, zatímco se tiskla k její noze, prstem přejížděla po hladké punčoše a vdechovala její parfém. Oba její rodiče měli většinou ve zvyku být doma už před setměním.

Tanina matka se jen zasmála, ale z večírku se vrátila nemocná. *Nakažená*, tak se tomu říkalo, což znělo neškodně, jako by jen někde chytila chřipku nebo podobně. Ale tahle nemoc byla jiná. Když člověka ovládla, jeho smysly se najednou zostřily, tělesná teplota klesla a zmocnila se ho neovladatelná touha po krvi. Krev byla to jediné, co mohlo utišit hlad, který mu svíral útroby.

Pokud se nakažený člověk napil lidské krve, nemoc v něm zmučovala. Nejdřív nositele zabila a pak ho znovu oživila, hladovějšího a silnějšího než kdy předtím. Hladového do morku kostí, na věky věků posedlého krví.

Podle Národního institutu pro ochranu veřejného zdraví existoval na tuhle záhadnou nemoc jen jediný lék. Infikované osobě bylo třeba zabránit v požití lidské krve a izolovat ji, dokud se jí nemoc nevyplaví z organismu – což mohlo trvat až osmdesát osm dní. Žádná nemocnice takovou službu nenabízela. Zpočátku zdravotnická zařízení pacienty napadené upíří nákazou přijímala a udržovala je na silných sedativech, ale to skončilo po tom, co se jedna velmi bohatá žena středního věku probudila z umělého spánku a napadla svého doktora. Některým lidem se dařilo tlumit chuť na krev pomocí alkoholu nebo drog, jiným nepomáhalo vůbec nic. A pokud se o potenciálně infikovaném člověku dozvěděla policie, okamžitě ho zavřela do karantény a pak přemístila do Města chladu. Tanina matka byla vyděšená, když si uvědomila, co se s ní děje. A tak, o dva dny později, když začal být její třes neovladatelný

a ovládl ji hlad po krvi, souhlasila s tím, aby ji zamkli do jediné části domu, která ji mohla zadržet.

Tana si stále živě vybavovala pronikavý křik, který se začal ozývat ze sklepa o týden později. Křik, který neustával celé dny, kdy byl její otec v práci, a který se pak za noci snažil přehlušit zvukem televize, u které pil, dokud neodpadl. Odpoledne, když byla Tana doma ze školy, na ni mezi záchvaty matka volala, prosila, žadonila, aby ji Tana pustila ven. Slibovala, že nikomu neublíží. Vysvětlovala, že už je jí lépe, že už není nemocná.

Tani, prosím. Zlatíčko moje, vždyť víš, že já bych ti nikdy neublížila. Víš, že jsi mi dražší než cokoli jiného na světě, dražší než můj vlastní život. Tvůj otec nechápe, že už je mi líp. Nevěřím a já se ho bojím, Tani. Určitě mě tu chce nechat uvězněnou už navždycky. Nikdy mě nepustí ven. Vždycky mě chtěl ovládat, vždycky se bál toho, jak jsem nezávislá. Prosím, Tani, prosím. Je tady strašná zima. V té tmě po mě pořád něco leze. Víš přece, jak moc nesnáším pavouky. Jsi moje dceruška, moje děťátko, můj miláček a já potřebuju, abys mi pomohla. Bojíš se, ale když mě pustíš ven, slibuju, že spolu zůstaneme už navždy, Tani. Ty, já a Pearl. Můžeme chodit do parku, jíst zmrzlinu a krmit veverka. Můžeme si hrát na zahradě, vyrývat z hlíny žížaly. Budeme zase šťastné. Přineseš ten klíč, že ano? Přines ten klíč. Prosím, přines ten klíč. Prosím, Tani, prosím. Přines ten klíč. Přines ten klíč!

Sedávala u dveří do sklepa s prsty v uších, tvář zbrocenou slzami. Teklo jí z nosu a ona plakala, plakala a plakala. Malá Pearl se k ní občas přibatolila a pak plakaly společně. Plakaly, když jedly kukuřičné lupínky s mlékem, plakaly, když se dívaly na kreslené pohádky, a plakaly, dokud přitisknuté jedna ke druhé neusnuly v Tanině úzké posteli. *Ať už nekřičí, řekla Pearl, zastav ji.* Ale Tana nemohla.

Ze všeho nejvíc ale Tana a Pearl plakaly pokaždé, když si jejich otec v noci navlékl ochranné kovové rukavice, takové, jaké používají řezníci, aby se neporanili při krájení, a vysoké holínky, aby jejich matce donesl jídlo. Bály se, že se nakazí i on. Vysvětlil jim, že jen upír může infikovat ostatní, ale že jejich matka je stále člověk, a tak nikoho dalšího nakazit nemůže. Vysvětlil jim, že její touha po krvi se nijak neliší od nutkání jíst křídou, hlínu nebo kousky kovu, které mívají pacienti trpící nemocí pika. Prohlásil, že všechno bude v pořádku, jen pokud jejich matka nedostane to, co chce, a pokud se Tana s Pearl budou chovat normálně a nikomu – učitelům, kamarádům ani prarodičům, kteří by tomu nerozuměli – neřeknou, co se matce přihodilo.

Zněl klidně, rozumně. Pak odešel do vedlejšího pokoje a hodil do sebe půl láhve Jacka Danielse. A křik ze sklepa nepřestával.

Trvalo třicet čtyři dny, než matčino žadonění Tanu zviklalo a ona slíbila, že jí pomůže utéct. Trvalo třicet sedm dní, než se jí podařilo ukrást ze zadní kapsy otcových plátěných kalhot klíče ke dveřím do sklepa. Když pak otec odešel do práce, jeden po druhém odemkla všechny zámky a uvolnila petlice.

Vzduch ve sklepě byl vlhký a zemitý, prostoupený pachem plísně. Tana zamířila dolů po rozvrzaných dřevěných schodech. Matčin křik ustal v momentě, kdy se dveře otevřely. Všude bylo ticho, a když Tana scházela do tmy, škrábání jejích bot o dřevo schodů jí připadalo neskutečně hlasité. Na posledním schodu zaváhala.

Pak ji něco srazilo k zemi.

Pamatovala si přesně, jaké to bylo, když se jí do kůže zaryly zuby. Pálilo to. Přestože jejich proměna zatím nebyla

dokončena, byly špičáky její matky ostré jako dva trny, jako kusadla obrovského pavouka. Cítila měkký tlak úst, bolest a ještě něco. Jako by z ní neskutečně rychle vyprchával život.

Bránila se, ječela a plakala, kopala buclatýma dětskýma nohama, škrábala kolem sebe nehty růžových dětských prstíků. Dosáhla tím jedině toho, že ji její matka stiskla silněji, zuby vyrvala z její malé paže kus masa a krev začala z rány téct ještě prudčeji.

Od chvíle, co otevřela ty dveře, uplynulo už sedm let. Doktoři jejímu otci tvrdili, že se ta vzpomínka časem vytratí, stejně jako ta velká ohyzdná jizva na její paži, ale obojí se jí stále drželo.

KAPITOLA TŘETÍ

*Smrt je květem, který uvadá,
aby dal vzniknout sladkému plodu.*

Henry Ward Beecher

Aidanovy oči byly rozšířené hrůzou. Škubal provazy. **A**a snažil se Taně zalepenými ústy něco říct. Nerozuměla mu, ale podle jeho tónu bylo víc než jasné, že prosí, aby ho odvázala, aby ho tam nenechávala. Vsadila by se, že zrovna teď lituje toho, jak tenkrát zapomněl na její narozeniny, a toho, jak se s ní rozešel přes zprávu na Twitteru, a jistě i toho všeho, co jí řekl minulou noc. Skoro se znovu začala smát, hysterie jí svírala hrdlo, ale nakonec se tomu ubránila. Vsunula nehet pod okraj pásky a začala ji odlepovat, jak nejjemněji mohla. Aidan zasténal bolestí, jeho karamelově hnědé oči rychle zamrkaly. Vtom zaslechla z druhé strany pokoje zařinčení řetězů, které ji přimělo zanechat toho, co dělala, a vzhlednout.

Byl to ten upíří kluk. Tahal za své okovy, divoce vrtěl hlavou a upřeně se na ni díval, jako by se také snažil říct něco důležitého. Když ještě býval naživu, musel být hezký, a vlastně stále byl, navzdory příšernosti, kterou mu dodávala jeho mrtvolně bledá kůže a Tanino vědomí toho, čím

doopravdy je. Jeho rty vypadaly měkce a ostře řezané lícní kosti mu dodávaly neobyčejnou krásu. Černé vlasy měl šíleně zacuchané. Zatímco na něj hleděla, kopl nohou do podstavy postele, až její dřevo zaprašťelo, a znovu zavrtěl hlavou.

No jasně, to tak, aby tu nechala Aidana umřít jen proto, že nějaký pohledný upír nechce přijít o svůj zákusek.

„Nech toho,“ řekla hlasitěji, než zamýšlela, protože byla vyděšená. Měla by přelézt přes postel k oknům a sundat z nich ty igelitové pytle. Denní světlo by toho upíra spálilo, shořel by na uhel, létaly by z něj jiskry jako z umírající hvězdy. Nikdy to neviděla naživo, jen ve videích na YouTube – stejných, na která se dívali všichni ostatní –, a z myšlenky na to, že by měla zabít něco, co je spoutané a s roubíkem v puse, a ještě tu smrt *pozorovat*, se jí dělalo zle. Nebyla si jistá, že by to vůbec dokázala.

Hloupá. Hloupá. Hloupá, bušilo její srdce.

Tana se znovu otočila k Aidanovi, její ruce se třásly. „Zůstaň potichu, jo?“

Když přikývl, jedním rychlým pohybem mu strhla pásku z obličeje.

„Au,“ zavyl. Pak se ji pokusil kousnout.

Tana se v tu chvíli zrovna natahovala po provaze, jímž měl Aidan k posteli přivázané zápěstí. Jeho prudký pohyb ji vylekal natolik, že odskočila dozadu, ztratila rovnováhu a s výkřikem přistála na haldě kabátů. Jeho zuby jí sjely po paži, jen kousek od té staré jizvy.

Aidan ji chtěl *kousnout*.

Aidan je *nakažený*.

Nadělna dost hluku, aby to vzbudilo celé doupe spících upírů.

„Ty zmetku,“ okřikla ho. Rozčilení bylo to jediné, co stálo mezi ní a ochromující panikou. Vyhrabala se zpátky na nohy a uhodila Aidana do ramene, jak nejsilněji dovedla.

Zasyčel bolestí a pak se mu na rtech objevil ten známý úsměv, pokřivený a nesmělý, na který vždycky spoléhal, že ho vytáhne z každého průšvihů. „Promiň. Já... já jsem nechtěl. Já jen... ležím tu už celé hodiny a jediné, na co můžu myslet, je krev.“

Zachvěla se. Hladká křivka jeho krku vypadala nedotčená, ale byla spousta jiných míst, kde mohl být pokousaný.

Prosím, Tani, prosím.

O své matce Tana Aidanovi nikdy neřekla, ale on to stejně věděl. Všichni ve škole to věděli. A viděl její jizvu, zubatý pruh vystouplé lesklé bledé kůže s nafialovělymi okraji. Svěřila se mu, že jí občas připadá, jako by do kosti pod ní měla zaražený ledový střep.

„Kdybys mě nechala jen trochu napít, tak...“

„Tak bys umřel, ty pitomče. Byl by z tebe upír.“ Měla chuť znovu ho praštit, ale místo toho si dřepala na podlahu a probírala se kabáty a bundami, dokud nenašla svoji kabelku, ve které měla klíče od auta. „Až se z tohohle dostaneme, budeš mi dlužit víc než kdy v životě.“

Svázaný upír znovu kopl do postele, řetězy zařinčely. Otočila se k němu. Podíval se na ni, pak na dveře a zase na ni. Doširoka otevřel oči, zlověstně a netrpělivě.

Tentokrát jeho gestům porozuměla. Něco se blíží. Něco, co ji pravděpodobně slyšelo upadnout. Přes rozházené kabáty došla k prádelníku a odtlačila ho ke dveřím, aby je zabarikádovala. Snad to pomůže. Mezi lopatkami cítila studené krůpěje potu. Končetiny měla jako z olova

a nebyla si jistá, jak dlouho ještě bude schopná udržet se na nohou, než ji přemůže nutkání schoulit se do klubíčka a někam se schovat.

Znovu pohlédla na rudookého chlapce. Přemýšlela, jestli je možné, že i on byl před pár hodinami jedním z účastníků večírku, pil pivo, tancoval, smál se. Nevybavovala si, že by ho předtím viděla, ale to nic neznamenalo. Na večírku byla spousta lidí, které neznala a které by si nejspíš nezapamatovala, lidí z Conway nebo z Meredith. Ještě včera mohl být člověkem. Nebo možná už člověkem nebyl stovky let. Tak či tak, teď z něj bylo monstrum.

Tana uchopila těžkou hokejovou trofej, jež stála na prádelníku. Když s ní mířila ke spoutanému upírovi, srdce jí v hrudi poplašeně bušilo. „Vyndám ti roubík. A jestli se mě pokusíš kousnout nebo cokoli jiného, praštím tě touhle věcí tak silně a tolikrát, jak jen budu moct. Rozuměls?“

Přikývl, jeho rudé oči byly naprosto klidné.

Přejela mu prsty po krku, aby našla uzel na látce roubíku, a ucítila, jak chladná je na dotek jeho sněhobílá kůže. Nikdy předtím nebyla takhle blízko upíra, nikdy si neuvědomila, jaké to bude – natolik se přiblížit k někomu, kdo nedýchá, kdo dokáže být nehybný jako socha. Jeho hrud' se nezvedala ani neklesala. Zato její ruce se třásly.

Přišlo jí, že odněkud z útrob chaty něco zaslechla, skřípavý zvuk, jako by se někde otevřely dveře. Musela se nutit k tomu, aby neztratila koncentraci, a snažila se pospíšit si s rozvazováním upírova roubíku, přestože na to měla jen jednu ruku. O kolik jednodušší by to bylo s nožem, říkala si zoufale. Kéž by ji napadlo nějaký si vzít, když procházela kuchyní, pak by aspoň měla na obranu něco lepšího než zlatě nabarvenou litinovou trofej.

„Hele, fakt se omlouvám,“ zavolal na ni z postele Aidan. „Jsem dost mimo, jasný? Ale už to znovu neudělám. Nikdy bych ti neublížil.“

„Nejsi zrovna ten typ, co zvládá odolávat pokušením,“ odpověděla mu Tana.

Krátce se zasmál, ale pak se jeho smích proměnil v záchvat kašle. „Jsem spíš ten typ, co pokušení vychází vstříc s otevřenou náručí, já vím... Ale fakt, prosím, věř mi, sám se taky bojím. Nic ti neudělám.“

Nakažení lidé se téměř vždycky dostali na svobodu a zaútočili na svoji rodinu. Takové případy byly tak běžné, že se většinou ani nedostaly do zpráv.

Ale vědci stále tvrdili, že upíři nejsou tak docela nelidští. *Pokud je netrápí hlad, jsou teoreticky stejní, jako byli před proměnou, mají stejné myšlenky, stejnou schopnost morálně se rozhodovat.*

Teoreticky.

Konečně se Taně podařilo uzel rozvázat. Okamžitě od kluka ustoupila, ale on neudělal nic víc, než že vyplivl látkový roubík z pusy.

„Vylez ven oknem,“ řekl. V jeho hlase se ozýval lehký přízvuk, který nedokázala zařadit – a který s největší pravděpodobností znamenal, že upír není jedním z místních a že ho nejspíš nepokousali teprve včera v noci. „Běž. Jsou rychlí jako stíny. Jestli vejdou dovnitř, nebudeš mít šanci.“

„Ale ty...“

„Přikryj mě dekou – nebo radši dvěma – a budu před sluncem v bezpečí.“ I přesto, že vypadal jen o něco málo starší než Aidan, v jeho klidném hlase se ozývala jistota pramenící z dlouholetých zkušeností. Taně se na chvíli

ulevilo. Aspoň někdo věděl, co dělat, i když to nebyla ona sama. I když to nebyl člověk.

Teď, když byla pryč z jeho dosahu, položila trofej zpátky na prádelník, kam patřila, kde ji najdou Lanceovi rodiče a... Tana se zarazila, přinutila se soustředit se na nemožnou situaci, ve které se ocitla.

„Proč jsi svázaný?“ zeptala se upíra.

„Zapletl jsem se se špatnými lidmi,“ řekl. Jeho výraz byl vážný a ona si na chvíli nebyla jistá, jestli žertuje, nebo ne. Myšlenka na to, že by mohl mít smysl pro humor, ji znervózňovala.

„Buď opatrná,“ varoval ji Aidan. „Nevíš, co by mohl udělat.“

„Zato ale všichni víme, co bys mohl udělat ty, no ne?“ obvinil upír Aidana medovým hlasem.

Slunce venku za okny už pomalu zacházelo za špičky stromů. Na rozhodování neměla moc času.

Na posteli pod Aidanem ležela tlustá pokrývka, kterou se teď snažila vytáhnout.

„Přivezu svoje auto,“ řekla jim. „Zastavím pod oknem a vy si pak oba naskočíte do kufru. Mám tam hasák. Třeba s ním půjdou nějak uvolnit ty řetězy.“

Upír se na ni zmateně podíval. Pak vrhl letmý pohled ke dveřím a zatvářil se potměšile. „Kdybys mě pustila, mohl bych je zdržet.“

Tana zavrtěla hlavou. Upíři jsou silnější než lidé, ale zase ne o tolik, že by je kovové řetězy neudržely. „Myslím, že pro nás pro všechny bude nejlepší, když zůstaneš spoutaný – jen ne zrovna tady.“

„Seš si jistá?“ zeptal se Aidan. „Gavriel je přece upír.“

„Varoval mě před tebou a pak i před nimi. Nemusel to dělat. Já mu to neoplatím tak, že...“ Zaváhala, pak se zamračila. „Jak jsi mu to řekl?“

„Tak se jmenuje.“ Aidan si povzdechl. „Gavriel. Ti ostatní upíři mu tak říkali, když mě přivazovali k posteli.“

„Aha.“ Naposledy šklubla za pokrývku, která se konečně uvolnila, a hodila ji *Gavrielovi*.

Srdce jí bušilo jako šílené, ale její strach se teď mísil s lehkomyšlností a vzrušením zapříčiněnými návalem adrenalinu. Zachrání je.

Zničehonic zaslechla škrábání po dveřích a kulová klika se začala otáčet. Vyjekla, vylezla na postel a přeskočila Aidana, aby se dostala k oknu. Igelitový pytel se utrhł hned, jak za něj zatáhla, a dovnitř se vlilo zlaté sluneční světlo pozdního odpoledne.

Gavriel sykl bolestí, přitáhl si pokrývku těsněji k tělu a snažil se co nejlépe skrýt za šatní skříni, vedle které seděl.

„Pořád svítí slunce!“ křikla ke dveřím. „Radši zůstaňte, kde jste.“

Pohyb za dveřmi ustal.

„Nemůžeš mě tady přece nechat,“ řekl Aidan, když se Tana pokoušela otevřít staré dřevěné okno. Jeho rám byl zkřivený letitou vlhkostí a odmítal se hnout.

Svaly jí pálily, ale ona se neúnavně snažila dál. Jedno křídlo konečně trochu povolilo a s hlasitým zaskřípáním se pootevřelo na malou škvírku. Snad to bude stačit, aby se protáhla ven. Chladivý vánek přinesl do pokoje vůni zimolezu a čerstvě posekané trávy.

Zadívala se k šatní skříni, kde se pod peřinou, obklopený kabáty mrtvých lidí a stíny, ukrýval Gavriel, a zhluboka se nadechla.

„Nenechám vás tady,“ řekla Aidanovi. „Slibuju.“

Nikdo další už dneska neumře. Ne pokud tomu bude moct zabránit. Rozhodně ne člověk, o kterém si kdysi

myslela, že ho miluje, i když to byl idiot. Ani ten zvláštní upír, který se jí kdoví proč snažil pomoci. A doufala, že ani ona sama.

Natáhla se dopředu a prostrčila hlavu pootevřeným oknem, aniž by věnovala pozornost třískám nebo barvě odlupující se ze starého dřevěného rámu. Kabelku vyhodila na trávník. Pak sebou trochu zavrtěla a podařilo se jí protáhnout se oknem natolik, aby se mohla chytit za venkovní parapet, přitáhnout se dopředu a konečně spadnout po hlavě do křoví, které rostlo kolem chaty. Pád to byl krátký, ale i tak poměrně bolestivý. Slunce jí na chvíli připadalo oslnující, tráva příliš jasně zelená. Převalila se na záda a z plných plic se nadechla čerstvého vzduchu.

Byla v bezpečí. Po obloze se honily mráčky, bílé, měkké a nadýchané jako cukrová vata. Braly na sebe podobu vysokých hor, měst obklopených zdmi, otevřených úst s nesčetnými řadami ostrých zubů, rukou natahujících se dolů z nebe, plamenů a...Náhly poryv větru rozechvěl větve stromů a na zem se sneslo pár jasně zelených listů. Vedle jejího ramene v trávě zabzučela moucha a Tanu to rázem přimělo pomyslet na všechna ta mrtvá těla v domě. Pomyslet na to, jak na ně sedají mouchy, na lesklé bílé červy, kteří se v nich brzy začnou líhnout, krmit se jejich masem, nekonečně se množit, šířit se jako nákaza, dokud nebude celý pokoj pokrytý hemžícím se kobercem černého hmyzu. Dokud to jediné, co půjde slyšet, nebude bzučení průsvitných křídel.

Spolu se stromy se teď rozechvěla i Tana, její končetiny se trásly a udělalo se jí zle od žaludku tak prudce, že se téměř nestačila zvednout na kolena, než se pozvracela do trávy.

Slibovala jsi, že až budeš venku, konečně si dovolíš pánikařit, ozvalo se jí v hlavě.

Ještě ne, ještě ne, říkala si, ale fakt, že musela smlouvat sama se sebou, naznačoval závažnost celé situace. Bylo to opravdu dost špatné. Přinutila se vstát a snažila se vzpomenout si, kde zaparkovala. Přešla přes travnatý svah k řadě aut a pak kolem nich. Letmo přejížděla prsty přes jejich kapoty a bylo jí znovu na zvracení pokaždé, když si všimla věcí uvnitř – knih, svetrů, korálků pověšených na zpětném zrcátku –, malých symbolů lidského života, věcí, které už jejich majitelé nikdy neuvidí.

Konečně došla ke svému Fordu Crown Vic, se zaskřípáním otevřela dveře, vklouzla dovnitř a nadechla se lehké, povědomé vůně benzínu a oleje.

Koupila ho za tisíc dolarů v den svých sedmnáctých narozenin a odřená místa nasprejovala limetkově zeleným ochranným lakem, díky čemuž auto ze všeho nejvíc připomínalo policejní vůz, který padl do rukou vandalům. Otec jí – během jedné z mála jasných chvil, kdy byl výjimečně venku z hluboké jámy sebelítosti a alkoholu dostatečně dlouho na to, aby si vzpomněl, že má dvě dcery – pomohl opravit motor.

Bylo to prostorné a spolehlivé auto, ale benzín hltalo s neukojitelnou žízňí. Když za sebou zabouchla jeho dveře, poprvé od chvíle, kdy vyšla z koupelny, a dost možná i od chvíle, kdy dorazila na večírek, jí připadalo, že má věci pod kontrolou.

Říkala si, jak dlouho jí to asi vydrží.

KAPITOLA ČTVRTÁ

*Proč jen se bát smrti?
Vždyť právě ona je v životě
tím nejkrásnějším dobrodružstvím.*
Charles Frohman

Tanino tajemství – tajemství, které nikdy nikomu nevěřila – bylo, že se jí neustále vracel stejný sen. Někdy trvalo měsíce, než se znovu objevil, jindy se opakoval noc co noc po celý týden. V tom snu byla Tana společně se svou matkou, obě byly nemrtvé, oblečené ve vzdouvajících se bílých róbách s volánky u krku a kolem lemu sukni. Běžely spolu nocí potemnělou pohádkovou krajinou krve, lesů, sněhu, dívek s havraními vlasy, rudých rtů a špičatých zubů bílých jako mléko.

Způsob, jakým se nakazily, byl pokaždé trochu jiný, ale většinou se to stalo takto: To Tana se nakazila první, ne její matka. Detaily ohledně toho, jak se to přesně stalo a kdo ji nakazil, byly vždycky neznámé. Sen obvykle začínal tím, že ji otec táhl ke dveřím do sklepa a říkal jí, že už ji odtamtud nikdy nepustí, *nikdy, nikdy, nikdy*. Tana mohla výt a naříkat, žalostně se svíjet a odprošovat ho, vyplakat si oči do sucha, ale jeho srdce to neobměkčilo. Když ho její nářek unavil, strčil ji dolů ze schodů.

Uhodila hlavou do dřevěné lišty a natáhla se po zábradlí, aby zpomalila svůj pád. Ale přestože o něj její prsty letmo zavadily, nedokázaly se zachytit. Tana skončila na zemi pod schodištěm s vyraženým dechem.

Seděla tam na ledové podlaze sklepa, zatímco jí po rukou lezli pavouci a lesklí brouci, zatímco ze stínů přibíhaly pištící myši a odnášely si pramínky jejích vlasů do svých hnízd, zatímco se shora ozýval matčin hlas, který žádal o Tanino propuštění, a sestřin pláč. Ale pokaždé, když její matka řekla otci, jak je krutý, přidal na dveře další zámek, dokud jich tam nebylo třicet. Třicet mosazných zámků a třicet mosazných klíčů. Den za dnem musel otec všechny zámků odemykat, aby jí na nejvyšším schodu nechal miskou vody a kaše. Pak je musel jeden po druhém zase zamknout.

Konečně si Tana vryla zvuk a rytmus odemykání zámků do paměti a vyplížila se nahoru po schodech, zrovna když se v nich začaly otáčet klíče. Tam na něj čekala. Byl opatrný, ale ne dost. Když se dveře otevřely, vrhla se na něj a kousla ho. Ve spletnici končetin se řítily dolů ze schodů. Na chvíli se všechno zamlžilo. A když se pak probudila, byla z ní upírka a otec ležel vedle ní v bezvědomí.

Pak sešla dolů její matka, měkce ji objala a řekla, že všechno bude v pořádku. Už brzy spolu odejdou pryč, ale nejdřív ji Tana musí kousnout. Matka na tom trvala, říkala, že by nesnesla dělat si o Tanu, samotnou ve velkém, širém světě, starosti a že chce být navždycky s ní. Občas ji matka musela i prosit.

Prosím, Tani, prosím.

Tana ji pokaždé kousla. Když bývala malá, krev ve snech vždycky chutnala jako šumivá jahodová limonáda nebo malinový sorbet. Pokud jste ji pili příliš rychle, zamrzl vám mozek. Když byla trochu starší, ze zvědavosti si olízla

kapku krve z pořezaného prstu a ta chuť – připomínající měď a slzy – vnikla i do jejích snů.

Po tom, co byla Tanina matka nakažena, kousla svého manžela, který byl stále v bezvědomí. Potřebovala lidskou krev k završení vlastní proměny a jemu to nijak neublížilo, protože člověk se nemůže nakazit, když ho kousne nakažený. Pak ho společně uložily do postele. Určitě byl přece unavený.

Pokojně spal, zatímco Tana a matka slibovaly Pearl, že se pro ni vrátí, až bude starší. Pak se oblékly do těch dlouhých bílých šatů a vyšly do noci, matka upírka a její upíří dcera, jež společně loví a straší v ulicích.

Budou hodnými upíry, jako byli ti zapálení vědci, kteří se nechali infikovat, aby mohli nemoc lépe studovat, jako ti upíří lovci, co lovili jiné upíry, jako ta upírka z Řecka, jež stále žila se svým manželem, v noci mu vařila jídlo a nechávala mu ho v kuchyni, aby si ho mohl ráno ohřát, zatímco ona bude spát ve svém čerstvě vykopaném hrobě pod podlahou sklepa. Tana s matkou budou přesně takové, nikdy nikoho nezabijí, ani nešťastnou náhodou ne.

V těch snech jim vždycky všechno vycházelo, všechno bylo perfektní, všechno bylo navždycky v pořádku.

V těch snech Tanu matka milovala víc než kohokoli či cokoli jiného. Víc než smrt.

Nechci být upírkou, opakovala si Tana znovu a znovu. Ale ve svých snech jí stejně být chtěla.

KAPITOLA PÁTÁ

Ti, jenž bohové milují, umírají mladí.

Menander

Tana zamířila autem přes trávník Lanceovy chaty, přejela kotouč zahradní hadice a zničila záhonek narcisů, které tam vysadila jeho matka. Pak zařadila zpátečku a zastavila tak blízko u okna, jak jen mohla. Když se nárazník jejího Fordu dotkl zdi, vystoupila, vylezla na střechu auta a pokusila se vmáčknout zpátky dovnitř, tentokrát s háskem v ruce.

Zabralo to několik pokusů, které zahrnovaly hodně skákání, kopání a tvrdohlavé odhodlání vydrápat se nahoru. Když se konečně dostala do pokoje pro hosty, uvědomila si, že je tam o dost větší tma než předtím. Večer se blížil a stíny se s ubývajícím světlem neúprosně prodlužovaly. Mohlo být chvíli po šesté, ale možná už i po sedmé hodině. Ve vzduchu visel těžký zápach smrti.

„Tano,“ oslovil ji Aidan, jakmile ji uviděl. „Tano, chystají se vtrhnout dovnitř hned, jak bude tma. Řekli nám to.“ Vypadal bledý a nervózní, byl v ještě horším stavu, než když odcházela. „Všichni tu umřeme, Tano.“

„Condamné à mort,“ zachraptěl hlas zpoza dveří pokoje. Slyšela, jak si mezi sebou netvoří na chodbě šeptají, nedočkavě se vrtí, čekají, až zajde slunce.

Ruce se jí třásly.

Otočila se ke Gavrielovi, který ji z rohu, kde byl schoulený jako černá vrána v hnízdě, pozoroval svýma děsivýma granátovými očima. „Co to znamená?“

„Celý pokoj je prošpikovaný paprsky slunce,“ zavolal Gavriel na upíry za dveřmi ze svojí hromady pokrývek a kabátů, aniž by Taně věnoval pozornost. „Jen pojdte dál. Chci vidět, jak vám začne slézat kůže z těla. Vidět, jak...“

„Nech toho!“ přerušila ho panicky Tana. Netušila, jak by zareagovala, kdyby se upíři rozhodli vpadnout dovnitř.

Nejspíš by se pokusila utéct. Nechala by je tady.

Aidan zatahal za svá pouta. „Pořád na něj mluví různými jazyky. Hodně francouzsky. Říkali něco o Trnu z Istry. Myslím, že je v průšvihů.“

„Je to pravda?“ zeptala se Tana.

„Není, ne tak docela,“ řekl bezstarostně Gavriel.

Tana se zachvěla a toužebně se ohlédla k oknu a na auto venku. Trn z Istry? Kdysi viděla pozdě večer v televizi pořad s názvem Za oponou: Tajemství upírů z doby předtím, než svět ovládla nákaza. Na obrazovce mluvili dva muži v tvídových oblecích o svém výzkumu upírů a toho, jak se jim podařilo zůstat tak dlouho v utajení. Ve starověku mělo podle všeho několik málo upírů nadvládu nad rozlehlými územími. Byli něco jako hrůzostrašní náčelníci, obklopení dalšími upíry, kteří jim sloužili. Jako oběti si vybírali lidi, které nebude nikdo postrádat, a když se nasýtí jejich krví, vždycky je pak zabili. Pokud se přece jen stala chyba a oběť zůstala naživu dost dlouho na to, aby se stihla napít lidské krve, bylo právě úkolem Trnů nově proměněného upíra dopadnout a zabít jeho a případně každého, koho stihl za svůj krátký, divoký život pokousat. Stát se Trnem bylo pro staré upíry poctou a zároveň trestem.

V tom pořadu se ti muži v tvídě smáli tomu, jak zoufalí museli tihle Trnové být po tom, co Caspar Morales započal své upířské celosvětové turné, a jak marná byla jejich snaha zastavit nákazu, která se vymkla kontrole.

Trn z Istry z toho podle všeho zešílel. Vědce ve studiu nahradily zrnité záběry ze setkání upírů v podzemí pařížského hřbitova Père-Lachaise. Zatímco elegantně oděni upíři rokovali, Trn byl zavřený v kleci, obličej i tělo měl zamazané od krve a neustále se chechtal. Jeho smích ještě zesílil, když upíři objevili ukrytého kameramana a dotáhli ho ke kleci. Divoce zavyl a pak muži prokousl hrdlo. Pamatovala si výrazy na bledých tvářích ostatních upírů. Dokonce i oni z něj měli hrůzu.

„Jde po tobě Trn z Istry?“ zeptala se Tana. Při vzpomínce na toho šíleného upíra v kleci ji zamrazilo. „A tobě to vůbec nedělá starosti?“

Gavriel mlčel.

Možná by ho tu přece jen měla nechat. Odvázat Aidana a vypadnout, i když by to znamenalo nechat jednoho upíra v řetězech na pospas kdoví kolika dalším, co čekají za dveřmi. I když by to bylo nefér.

Zhluboka se nadechla. „Poslední šance. Potřebuješ pomoc?“

Jeho výraz se zvláště změnil, skoro jako by ho uhodila. „Ano.“ Možná to bylo tím, že skoro všichni, které znala, byli mrtví, a že si sama taky připadala tak trochu mrtvá, ale říkala si, že i upír si zaslouží pomoc. Možná by ho tam opravdu měla nechat, ale už věděla, že to neudělá.

Přešla ke Gavrielovi a pohledem prozkoumala změť řetězů. Zápěstí měl spoutaná masivními železnými okovy, které byly pomocí dalšího řetězu spojené s okovy svírajícími jeho kotníky.

Nejjednodušším způsobem, jak ho vysvobodit, by bylo nadzvednout postel. Upír by to nejspíš zvládl sám, kdyby nebyl spoutaný, ale Tana si nebyla jistá, jestli by to svedla i ona. Rozhodně se jí to ale nepodaří, dokud na posteli bude ležet Aidan. Takovou sílu Tana nemá. „Myslíš, že se dokážeš na chvíli ovládat a nepokusíš se mě hned kousnout?“ zeptala se ho.

Aidan byl chvíli zticha. „Nevím.“

No, aspoň je k ní upřímný.

Sebrala z hromady věcí na podlaze Gavrielův roubík a sedla si na okraj postele.

„Ještě nejsi úplně ztracený. Aspoň to zkus,“ řekla Aidanovi. Sehnula se a zavázala mu ten kus látky přes pusku, jak nejrychleji mohla, na dvojitý uzel vzadu za krkem, aby nebylo snadné se ho zbavit. Tedy aspoň doufala, že to nebude snadné.

Aidan zůstal klidný a nebránil se. Když byl roubík na místě, Tana začala uvolňovat provazy z jeho nohou. Aspoň to šlo vcelku rychle, i když ho kvůli tomu musela na posteli přelézt, a Aidan, nehledě na to, že byl nakažený, ani na nebezpečí, ve kterém byli, se na ni se spikleneckým výrazem ve tváři zakřenil.

Zrovna se chystala říct mu něco, čím by ho uzemnila, ale pak si všimla dvou drobných krvavých kousanců na jeho levém kotníku. Kolem nich se tvořila modřina a zaschlá krev byla velmi tmavá. Prudce se nadechla, ale nic neřekla, nedotkla se jich. Zdálo se jí to podivně osobní.

Pak, protože to jinak nešlo, uvolnila Aidanovi paže. Posadil se, opřel se o čelo postele a mnul si zápěstí. Kaštanově hnědé vlasy mu padaly do obličeje, rozčuchané, jako by se zrovna probudil.

Dostaň je do auta, říkala si. Zamkni je do kufru, odjed odsud a zbytek se dořeší později.

„Jestli se pokusíš vyndat si ten roubík, praštím tě háskem po hlavě,“ varovala ho, přičemž zvedla nástroj ze země a zamáchala s ním ve výhružném gestu. Aspoň doufala, že výhružné bylo.

Aidan mluvit nemohl, ale udělal zvuk, o němž Tana předpokládala, že znamená souhlas.

„Tak jo, teď mi pomůžeš odpoutat Gavriela od postele,“ zavelela.

Aidan divoce zavrtěl hlavou.

„Nemáme čas se dohadovat,“ řekla mu.

Pokrčil rameny a otráveně vydechl nosem. Tana mu věnovala dlouhý, vyčítavý pohled. Konečně se váhavě přesunul k nohám postele a vzal za její rám. Tana si klekla, a když Aidan postel nadzvedl, podařilo se jí těžký řetěz vyprostit. Rychle o kousek uhnula a Aidan postel zase pustil. Těžce dopadla zpátky a podlaha se otřásla.

Upír změnil polohu, články řetězu tahaly jeden za druhý a všechno to kovové řinčení Taně připomnělo středověká sklepení z hororových filmů.

Zvedl ruce, na kterých mu stále visely okovy.

Aidan se pokusil něco říct, ale roubík jeho slova utlumil. Tana hádala, že to nejspíš bylo něco sarkastického.

„Je tady role těch pytlů na odpadky, co byly nalepené na oknech,“ řekla, zatímco se přehrabovala ve věcech, které v pokoji nechali upíři. „Když jich kolem tebe pár omotáme, tak se snad nespálíš, ani kdyby z tebe sjela ta příkrývka. Můžeme je pro jistotu stáhnout lepicí páskou. Teda pokud ti nevadí, že budeš vypadat trochu výstředně.“

Upír se pousmál.

Tana podala roli a lepicí pásku Aidanovi. Ten si dřepł do přítmí k upírovi a dal se ledabyle do práce. Netrvalo dlouho a Gavriel byl obalený v provizorní plastové zbroji, která vypadala přesně tak legračně, jak mu Tana slibovala.

„Jestli se mi něco stane,“ řekl Gavriel, zatímco Aidan dokončoval svoji práci, „musíte se mít na pozoru.“

„Budeme opatrní,“ řekla mu. „Žádný strach.“

„Ne, Tano, poslouchej mě,“ naléhal. „Musíte dávat pozor na mě!“

Bylo to poprvé, co použil její jméno. Vzhledem k přízvuku a způsobu, jakým ho vyslovil, jí připadalo skoro neznámé.

„Nenecháme tě, aby ses spálil,“ slíbila, otočila se k hromadě svršků a začala prohledávat kabelky, strkat prsty do kapes bund v marné naději, že některý z jejich přátel u sebe nosil nůž. „I když jsi upír a nejspíš by sis to zasloužil.“

Promiň, omlouvala se v duchu každému z mrtvých, zatímco otvírala a rozepínala jejich věci. Promiň, Courtney. Promiň, Marcusi. Promiň, Rachel. Promiň, Joan. Mrzí mě, že jsem naživu a vy jste mrtví. Je mi líto, že jsem spala. Je mi líto, že jsem vás nezachránila a teď vám беру vaše věci. Promiňte. Promiňte. Promiňte. Nenašla žádné nože ani naostřené kolíky, které by mohla použít k sebeobraně. Jediné, co našla, byla šňůrka, na níž byly přivázané rozličné náboženské symboly z celého světa včetně velkého třpytivého nazaru – talismanu ve tvaru modrobílého oka – a malé lahvičky s růžovou vodou a úlomkem trnové větvičky.

Taně se momentálně hodila veškerá ochrana, která byla k mání. Vzala si růžovou vodu i šňůru amuletů a hodila si je do tašky. Pak zvedla ze země mobil Rachel Meltzerové. Vytočila tísňovou linku a hodila ho na postel.

Na chodbě za dveřmi zavržalo prkno.

„Myšičko,“ ozvalo se klíčovou dírkou. „Copak nevíš, že čím déle se budeš vzpouzet, tím lépe si pak kočka pochutná?“

Aidan přes roubík tiše zaskučel. Tana cítila, jak ji zalévá vlna hrůzy. Byl to ochromující strach lovené zvěře, všepohlcující a nepochopitelný. Tam za dveřmi byli tvorové, kteří byli schopní myslet a mluvit, a i přesto ji *stále* chtěli zabít a sníst. Na chvíli se nemohla ani hýbat.

Nakonec se jí ale podařilo se z toho dusivého objetí vymanit. Podívala se oknem ven, první oranžové paprsky zapadajícího slunce barvily větve stromů do zlatova. Tma se blížila.

„Musíme jít,“ řekla Aidanovi. Sice ještě ladil květovanou příkrývkou přehozenou přes Gavrielovu igelitovou zbroj, ale docházel jim čas. Pozvedla těžký kovový hasák a rozmáchla se jím proti oknu, rozbila část dřevěného rámu a roztránila sklo, jehož střepy kolem ní třpytivě zavířily.

„Odcházíme, a hned!“ zakřičela. „Hned! Aidane, pospěš si. Vezmi Gavriela.“

Z telefonu pohozeného na posteli se ozýval hlas telefonní operátorky, skřehotavý a neskutečně vzdálený. „Tísňová linka, jak vám mohu pomoci? Haló, tady záchranná služba. Jak vám mohu pomoci?“

„Upíří!“ zakřičela Tana, vyhodila oknem své boty a pak i hasák.

Gavriel s Aidanovou pomocí vstal. Když se obalený v pružích igelitu spojených lesklou lepicí páskou a částečně zahalený dekou šinul k oknu, vypadal jako nějaká moderní mumie. Tana netušila, jestli to bude stačit k tomu, aby ho to ochránilo před sluncem, ale jinou možnost neměli. Už tak musela potlačovat nutkání vykašlat se na

všechny plány a prostě utéct, vyskočit z okna a dát se do běhu...

„Jdi první, Aidane,“ řekla Tana, čímž sama sebe vyrušila z neklidných myšlenek a odsunula svůj strach stranou. „Potřebuju, abys dole chytil Gavrielovy nohy.“

Aidan přikývl a posadil se na parapet. Na krátkou chvíli se ohlédl zpátky na Tanu, jako by se snažil v duchu učinit nějaké rozhodnutí. Pak skočil a tvrdě přistál na střeše zeleného Fordu.

Za Tanou se zničehonic ozval zvuk štipajícího se dřeva, jako by do dveří zvenku narazilo něco velmi těžkého. „Ne,“ špitla. „Ale ne. Ne.“

„Nech mě tady,“ požádal Gavriel.

Do dveří znovu něco uhodilo a převrhlo to prádelník, který stál před nimi a který se teď s třeskotem zřítíl a zavadil o rám postele. Se zoufalým odhodláním neotočit se za zvukem Tana dotlačila upírovo obalené tělo k oknu.

„Mlč, nebo to fakt udělám,“ řekla mu. „Teď si sedni, přehoď nohy přes parapet a jsi venku.“

Natočil se k oknu, Tana se vši silou zapřela a přidržovala ho, aby mu zabránila vypadnout ven dřív, než bude připravený. Aidan stál pod oknem a natahoval se po něm. Tana se zhluboka nadechla, zadoufala, že ochranný kokon z příkrývky a igelitových pytlů vydrží, a pustila ho.

Aidan pomohl Gavrielovi měkce přistát na kapotě kufru auta.

Dveře za Tanou se rozletěly.

Hod sebou, říkala si. Neohlížej se.

Ale stejně to udělala.

Na zápraží stála dvě stvoření – muž a žena. Jejich obličeje byly oteklé a narůžovělé, napuchlé množstvím krve, které vypili. Rty a ostré zuby byly rudé, oči propadlé,